

ANGELČKI PRAZNUJEJO BOŽIČ

Tiho in mirno je bilo v nebesih na božični večer, zakaj ravnokar je bil poletel Jezušček s svojim spremstvom na zemljo, da bi razveselil ljudi in prinesel otrokom daril in bleščečih božičnih drevesc.

Po vsem ogromnem delu, ki so ga imeli angelčki zadnji teden, so zdaj mirno in brez dela sedeli skupaj in potihem ugibali, kaj vse bo letos Jezušček doživel, ko bo hodil po hišah in stanovanjih.

Naenkrat se oglasi eden, ki je bil najbolj zgovoren, in glasno vpraša: »Zakaj pa prav za prav tudi Jezušček ne dobi nikoli nič za božič?« Osuplo so se pogledali angelčki. Naposled je menil najstarejši: »To je pa kaj lahko razjasniti, zakaj ne dobi? Saj vendar ne more sam sebi nositi daril!«

»Saj dobi vendar zato svoje nebeško plačilo!« je menil drugi.

Pa je spet prvi povzel besedo: »Jaz pa mislim, da bi bil zelo vesel, če bi bil tudi sam obdarovan z božičnimi darili. Kaj pravite, kako bi bilo, če bi prosili nebeškega očeta, da bi smeli Jezuščku nekaj pripraviti?«

Angelčki so se razveselili: »Da, to bi bilo prekrasno! Podarimo mu vendar kaj!«

»Kdo bo pa šel k nebeškemu očetu?«

To je bila pa težka zadeva. Nihče se ni upal tega storiti.

»Mogoče bi nam pa to uslugo napravil sveti Peter. Temu Bog prav nobene prošnje ne odbije!«

Vsi angelčki so torej hiteli k velikim nebeškim vratom, kjer je bilo Petra vedno dobiti. Bil je zelo prijazen z njimi in jim je obljubil, da bo zanje posredoval pri nebeškem očetu.

Nestrpno so čakali angelčki, da je spet prišel. Vsi so se gnetli okoli njega: »No, kako je, ali je dovolil?«

Peter pa jim je dostojanstveno odgovoril: »Nebeški oče nima nič proti temu, da nekaj poklonite Jezuščku, celo veliko nebeško dvorano vam da za slavlje na razpolago, toda samo za to priliko jo smete uporabiti.«

To je bilo veselja med angelčki! Peli so in letali sem in tja. Peter jih je nekaj časa zadovoljno gledal, potem je pa rekel: »Zdaj morate pa kar pričeti, sicer pride Jezušček nazaj in vi še ne boste gotovi s svojim presenečenjem!«

Tedaj so se pričeli posvetovati, kaj bi poklonili božičnemu detetu. To in ono je bilo predlagano. Končno je rekel eden: »Veste kaj? Dajmo mu nekaj, česar še ni bilo v nebesih in kar ima Jezušček zelo rad.«

»Nekaj, česar še ni bilo v nebesih? Da, toda iz pekla kaj takega ne smemo vzeti, to je strogo prepovedano!«

»Kar meni to prepustite«, je rekel angelček, ki je stavil ta predlog. »Zelo lepa stvar je to! Samo svetega Petra moramo vprašati, ako si te igračke smemo izposoditi.«

Vsi so napeto in zvedavo prisluhnili.

Ko je angelček vprašal Petra, je ta navdušeno prikimal in dejal: »Seveda jo lahko dobite, celo Noetovo barko z vsemi živalcami vam dam na razpolago.«

Medtem ko so se angelčki radovali nad dobro mislijo, je na Petrov migljaj prijadrala na oblakih Noetova barka v veliko nebeško dvorano, za njo pa so korakale živali, po dve in dve v vrsti. Postavile so se pred nebeško družbo in pokazale, kaj znajo. Slon je trobil, konj je skakal sem in tja, osel je rigal, zajček je strigel z ušesi in veverica je hitro strla nekaj orehov. Ves ta živalski vrt je uganjal svoje umetniže. Le srnica je stala plaho ob strani, vsa trepetala in z očmi, od veselja blestečimi se, gledala krog sebe.

»To je lepo!« so vzklikali angelčki. Najrajši bi se kar sami pričeli igrati z živalcami; toda premislili so se in najstarejši med njimi je zaklical: »Sedaj pa, ljube živalce, morate biti prav pridne in se morate mirno zadržati, da nam do tedaj, ko pride Jezušček, nazaj, česa ne polomite.«

»Da se v tem času tudi med sabo ne pohrustate«, je opomnil drugi angelček. Toda ta nasvet je bil čisto nepotreben, kajti živali so bile vendar v nebesih in tam se je treba dostojno obnašati.

»Zdaj nam pa mora še sveti Miklavž preskrbeti božično drevesce, in sicer najlepšo smrečico, ki raste na zemlji!«

»Lepa naloga!« je zagodrnjal Miklavž. »Kaj pa vendar mislite? Mar menite, da je Jezušček pustil kaj lepih drevesc? Samo tiste smrečice so še ostale, ki nimajo ravnih vej in so bolj široke kakor visoke ali pa imajo druge napake! Taka smrečica pa ni dosti dobra za božični večer Jezuščku. Jaz že ne grem na zemljo po božično drevo!«

»Toda ljubi sveti Miklavž, božično drevesce moramo imeti. Pojdi, bodi tako dober in odpravi se na zemljo, gotovo boš našel pripravno smrečico; kajti božič brez drevesca je zelo žalosten praznik!«

»No, dobro, zdaj sem se pa spomnil. Če drevesca ne dobim na zemlji, že vem, kje ga bom iztaknil«, je rekel Miklavž in odšel zadovoljno se smehljajoč na zemljo.

»Ti,« je rekel neki angelček svojemu prijateljsku, »ali bi lahko dobili kje prav majhnega vragca, takega z dolgim rdečim jezikom in zavitimi rožički? Parklja mislim, saj ga poznaš? To bi bilo tudi nekaj, česar naš Jezušček še nikoli ni dobil v dar.«

»Tiho, tiho, kaj pa govorita?« se je vmešal v pogovor sveti Peter, ki ju je slišal. »Le glej, da sam ne boš postal parkeljček in potem zate ne bo več mesta v nebesih.«

Zdaj je prišel Miklavž že nazaj in prinesel božično drevesce, ki je bilo tako lepo, da so angelčki od presenečenja kar utihnili in vse živalce so mislile, da so v gozdu. Tako veliko in visoko je bilo zeleno drevo.

»Kajne, krasna je ta smreka?« je rekel Miklavž. »Pa saj je tudi iz paradiža.«



»To si pa dobro naredil, Miklavž«, je rekel sveti Peter, najmanjši angelček pa je v zahvalo navdušeno poljubil Miklavža.

»Kakšne lučice bomo pa obesili na drevesce?«

»Zvezde z rimske ceste, da bo kolikor mogoče veliko svetlobe na smrečici.«

»Danes zvezd ne smemo vzeti, ker je božični večer. Ljudje jih imajo na ta večer posebno radi in so kaj zadovoljni v svojem srcu, če se ozrejo v nebo in vidijo, kako se vse srebrno leskeče in miglja.«

Peter jim je pa dovolil, da lahko vzamejo v ta namen zvezde - repatice in je še pristavil: »Tako boste imeli dovolj svetlobe, saj so njihovi repi itak samo šumeče zlato!«

Predlog je vsem ugajal in v trenutku so zableščale na božičnem drevesu zlate zvezde - repatice.

Nato je bilo treba drevesce še okrasiti s slaščicami. »Kje pa naj vzamemo te?« Miklavž je že godrnjal v svojo dolgo, sivo brado: »Seveda, če bi jaz tudi na to ne mislil, bi drevesce ostalo prazno. Pogledjte v moj koš, tam boste našli vse, kar potrebujete.«

Ko so angelčki privlekli koš v dvorano in ga obrnili, so se zakotalili po dvorani sami sladki in pisani sadeži iz paradiža.

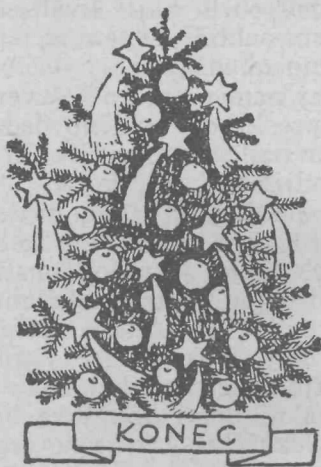
»Hitro, hitro končajte!« je zaklical sedaj sveti Peter pri vratih. »Jezušček je ravnokar pozvonil na velikih nebeških vratih!«

Angelčki so pohiteli z delom. Ker so imeli perotničke, so letali od veje do veje in kmalu je viselo na drevescu vse polno pestrobarvnih sadežev iz paradiža.

Ko je bilo vse končano, so bili vsi v dvorani strašansko navdušeni nad to krasoto: tako lepega božičnega drevesca še nikdar ni bilo na zemlji niti v nebesih.

»Ali misliš, da bo Jezušček zelo vesel?« so spraševali angelčki svetega Petra. Ta jim pa ni mogel več odgovoriti, zakaj že je prihajal v dvorano Jezušček s svojim angelškim spremstvom.

Če je bil zelo vesel, presenečen? Kaj bi ne bil? Saj je tudi on otrok, kakor vi. In tudi njegovo srcece je — kakor vaše — dovzetno za vse dobro in lepo.



MAŠČEVANJE BOŽIČNIH DREVESC

Nekemu trdosrčnemu in skopemu posestniku na Ježeli so vaški fantje v božičnem času prav pošteno zagodli. Občinski siromaki so prosili tega bogatega kmeta za dovoljenje, da bi smeli posekati v njegovem gozdu nekaj drobnih smrečic, ki bi jih uporabili doma za božična drevesca. Trdosrčni »ne« je bil odgovor in tudi svojemu gozdarju je skopuh zaukazal: »Pazi dobro, da mi ljudje ne bodo kradli drevesc! Za reveže moje smreke ne rastejo!« Nekaj dni pred svetim večerom se je vračal ta posestnik iz vaše gostilne skozi gozd domov. Kuhano vino ga je bilo prijetno ogrelo in živgaje je korakal v globokem snegu proti svojemu domovanju. Nenadoma pa

je obstal kakor prikovan — kaj mu je prišlo naproti? Tri kot možje visoke smreke so se mu bližale po poti, razsvetljeni z belo mesečino. Pijan si in vidiš strahove, je pomislil s kuhanim vinom pogreti kmet sam pri sebi in si pomel oči. Toda že so bila potujoča drevesa pri njem, obkolila so ga in iz njihovih vej so zazvenele globoke, grozljivo neprijetne besede: »Vse tvoje smreke se bodo posušile, če ne daš revežem božičnih drevesc!« Grozeči glasovi so ta stavek venomer ponavljali, drevesne veje pa so posestnika ne preveč prijazno božale po obrazu. Sam ni vedel, kako je prišel tisti večer domov. Ves opraskan od vej in v strahu, da bi se mu v bodoče spet ne primerilo to neprijetno srečanje z drevesi, je prestrašeni posestnik drugi dan dovolil, da si smejo vsi vaški reveži nasekati smrečic za božični večer v njegovem gozdu.